

Vezmime si príklad zo svätých, ktorí vydávali svedectvo katolíckej viery aj v koncentračných a pracovných táboroch

Michał Wałach

18. apríla 2020 ✚ *Spoločnosť*

Tohtoročné Veľkonočné sviatky sa po prvý krát za posledných približne 1700 rokov uskutočnili bez verejného slávania svätých omší za účasti veriacich. Paradoxne sa tento čas ale stal časom na prehlbovanie vlastnej viery. Z histórie máme množstvo príkladov zo života svätcov a blahoslavených, ktorí boli uväznení vo väzeniach, koncentračných táboroch či pracovných táboroch, kde nemali príležitosť zúčastňovať sa slávania svätej omše, negatívny dopad na ich vieru to však nemalo. Aj čas skúšky možno vnímať ako možnosť upevniť si vlastnú vieru. S touto tézou vystúpili Dr. Grzegorz Wąchol z Pápežskej univerzity Jána Pavla II., kaplán Nemocničnej kliniky dr. Józefa Babińskiego vo farnosti Matky Božej, Kráľovnej Poľska v Krakove.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Aby sme ocenili význam udalostí, niekedy stojí za to premýšľať o tom, ako by svet vyzeral bez tejto udalosti. Ak by nebolo Poslednej večere Krista, smrti Krista na Kríži, bola by naša viera rovnaká?

Veľkonočné obdobie a slávenie Veľkonočného tajomstva je jedinečným obdobím celého liturgického roka. Ľudia potrebovali, potrebujú a budú potrebovať príchod Pána Ježiša na svet, ktorý následne svojou smrťou vykúpil. Niektorým ľuďom sa ale zdá, že Boh niečo vykonal a teraz vyžaduje od nás účasť na liturgických obradoch aby sme ho chválili, neúčasť na Bohoslužbách ho uráža. Je to veľmi zjednodušený a nesprávny pohľad. V skutočnosti my hriešni a slabí ľudia potrebujeme skúsenosť vykúpenia, ktorú nám dáva Boh. My potrebujeme Boha, nie Boh nás.. Človek, ktorý si uvedomuje svoj hriech, slabosť a bezmocnosť je človekom, ktorý túži byť spasený a zachránený a Boh vo svojom milosrdenstve odpovedá na túto ľudskú túžbu.

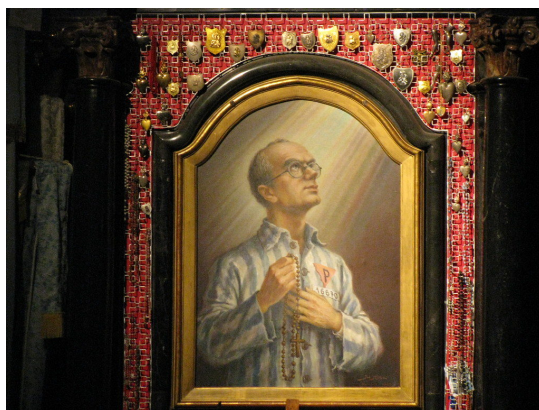
Nejde ale o to, aby sme sa príliš sústredili na naše hriechy a na našu nedokonalosť, dôležité je, aby sme sa videli v pravde, takí akí v skutočnosti sme. Epidémia koronavírusu nám pripomína našu slabosť a bezmocnosť. Stovky ľudí umierajú pred našimi očami – aj v ekonomicky najvyspelejších krajinách sveta. Mnohí ľudia si mysleli, že neexistuje nič, čo by mohlo (okrem vojny) vážnejšie ľudstvo ohroziť, no epidémia

koronavírusu ukázala nakoľko krehká je naša civilizácia.

Epidémiu koronavírusu možno vnímať a ako obraz našich duchovných problémov, ktoré zaťažujú naše svedomie. Hriechy, napäté vzťahy s inými ľuďmi, hnev, pýcha, falošná viera v naše sily bez obmedzenia a pod sú prejavom epidémie nášho svedomia. Ukazuje sa, že všetci dnes potrebujeme Vykúpenie, ktoré nám Kristus priniesol.

Veľká noc má zmysel iba vtedy ak ju prežívame s Bohom. Boh samozrejme mohol naplánovať aj iný spôsob, ako zbaviť človeka hriechu. Zvolil však formu akú zvolil a my vidíme, že Syn Boží sa stal človekom, prežíval bolesť, utrpenie a dokonca aj pokušenie odmietnuť cestu Kríža. Kristove utrpenie i pokušanie satanom počas 40 dňového pôstu majú pre kresťanov takisto veľký význam. Milostivý Boh nám poskytol sviatosť eucharistie a sviatosť kňazstva, vďaka čomu môžeme prežívať hlboký vzťah v spoločenstve s Bohom. Umývaním nôh apoštolov nás Kristus učí v čom spočíva veľkosť človeka – v láske a službe druhým.

Kristus nás nabáda, aby sme milovali bez obmedzenia aj svojich nepriateľov. Kristova rana na boku, z ktorej tiekla Krv a Voda sa stala symbolom Božieho milosrdenstva. Vo Vzkriesení vnímame tichosť gesta Kristovej lásky, jeho monumentálnosť, pokoj bez okázalej veľkoleposti. Ježiš nás učil, že keď sa modlíme, máme sa modliť v skrytosti za zavretými dvermi, Boh otec nás však vidí (Mt 6,6). Autentická viera teda môže mať rôzne formy.

Zdroj: flickr.com

Čo znamená Vzkriesenie a je možné predstaviť si kresťanstvo bez Kristovho víťazstvo nad Smrťou?

Svätý apoštol Pavol hovoril, že ak Kristus nevstal z mŕtvych, všetka naša viera je márna (1 Kor 15,17). Vzkriesenie je ústrednou udalosťou našej viery a odhaľuje najzákladnejšie povolanie ľudstva: žiť v spojení s Bohom, bez hriechu a v dokonalej láske. Smrť, porazená Kristom, prišla na svet v dôsledku nesprávneho výberu prvých ľudí, ktorí neposlúchli Boží príkaz v Edene. Boh, ktorý nás miluje chcel obnoviť plnú slobodu človeka a preto Ježiš Kristus pre nás, ktorí sme sa narodili v hriechu, porazil smrť a prerazil jej bariéry.

Táto situácia má pre nás dva veľmi krásne a dôležité aspekty. Vracia nám nádej na návrat k dokonalému spoločenstvu s Bohom, príslub tohto dokonalého spoločenstva máme v sviatosti eucharistie. Úplné zjednotenie ľudstva s Bohom sa uskutoční prostredníctvom Vzkriesenia na konci časov. Nemôžeme poskytnúť veľa podrobností o tejto téme, pretože mnohé ostáva pre nás tajomstvom. Príklad samotného Ježiša po smrti však ukazuje, aký by mal byť náš hlavný cieľ. A texty svätého apoštola Pavla, alebo Apokalypsa svätého Jána zdôrazňujú pravdu o večnom živote a Zmŕtvychvstaní. Je potrebné ale

poznamenať, že veriaci často myslia na večný život na úrovni existencie našej duše oddelenej od tela, no konečným cieľom pre ľudstvo je vstať k životu v oslávenom tele.

Ak je náš životný cieľ mimo dosahu smrti, nemusíme sa ničoho báť. Doslova ničoho. Choroba, bankrot, odmietnutie, poníženie a ani smrť nemôžu ohroziť veriaceho kresťana, ktorý prijíma sviatosti, buduje svoj vzťah s Bohom a žije podľa zásad evanjelia. Veriaci kresťania ľahšie vnímajú ťažké životné skúsenosti, čo vidieť aj v nemocniciach. Ľahšie sa vyrovnávajú aj s epidémiou koronavírusu, pretože vedia, že všetko nakoniec závisí od milosrdného Boha. Keď človek urobí to čo je jeho povinnosťou a čo je v jeho silách a pokojne sa zverí Božiemu milosrdenstvu, nemá sa čoho obávať. Samozrejme Kristus nás nevedie k tomu, aby sme sa spoliehali len na Božie milosrdenstvo a ignorovali vlastný život a zdravie, ktoré sú Božími darmi, ale učí nás, aby sme sa nebáli toho, čo zabíja telo, ale nemôže zabiť dušu (Mt 10,28)

Tento rok sme prežili Veľkonočné Trojdnie smutne, kostoly boli prázdne. Je možné aj za takýchto okolností prežiť plnohodnotne svätý čas a vychutnať si najväčší katolícky sviatok počas roka?

Pre mnohých nie je ľahké pochopiť takúto situáciu, pretože donedávna sme mohli vidieť veľké skupiny ľudí v obchodoch a na iných verejných miestach a to aj napriek obmedzeniam zo strany štátu. Keď sa ale mnoho veriacich zjednotí s Pánom Ježišom pri svätom prijímaní aj počas sviatku v časoch epidémie, štát im to neumožnil. Nemali by sme však vo Veľkonočnom období poukazovať na nespravodlivosť, ktorú sme prežili na vlastnej koži, ale aj takéto Veľkonočné sviatky aké sme prežili, by mali byť pre katolíkov časom radosti. Aj do budúca – vždy je možnosť zamerať sa na Krista, ktorý je medzi nami, lebo tam kde sa zhromaždia dvaja alebo traja v Kristovom mene, je Kristus medzi nimi (Mt 18,20).

vätom prijímaní aj počas sviatku v časoch epidémie, štát im to neumožnil. Nemali by sme však vo Veľkonočnom období poukazovať na nespravodlivosť, ktorú sme prežili na vlastnej koži, ale aj takéto Veľkonočné sviatky aké sme prežili, by mali byť pre katolíkov časom radosti. Aj do budúca – vždy je možnosť zamerať sa na Krista, ktorý je medzi nami, lebo tam kde sa zhromaždia dvaja alebo traja v Kristovom mene, je Kristus medzi nimi (Mt 18,20).

Ježiš nás uistuje o svojej prítomnosti medzi nami, bez ohľadu na skutočnosť, že tento rok boli chrámy pre verejnosť uzavreté a kňazi slávili osamotení sväté omše. Tento rok sme mali možnosť nájsť Krista v našich domovoch a medzi blízkymi. Mnohí počúvali sväté omše v rádiu, sledovali ich v televízii, následne súkromne navštívili kňaza, aby mohli prijať eucharistiu. Pápež Ján Pavol II. vo svojej encyklike Familiaris Consortio písal o "Domácej cirkvi". Svedectvom o Božej prítomnosti v našich rodinách je aj spoločná modlitba v rodine, reflexia, Božieho slova, služba lásky a oddanosti voči druhým, duch pokánia za spáchané hriechy a i. Tieto aspekty vhodne dopĺňajú klasickú dimenziu slávania radosti Ježišovho Zmŕtvychvstania, ktorým náš Spasiteľ premohol smrť.

Skutočne silnú a pravú katolícku vieru, nezničí žiadna duchovná púšť. Práve, mnohí svätci a skutočne veriaci katolíci vo väzeniach, koncentračných či pracovných táboroch nestratili svoju vieru a ani vzťah s Bohom len preto, že sa nemohli zúčastniť slávania svätej omše. Milosrdný Boh dá každému človeku taký kríž, aký dokáže človek uniesť. Zamyslime sa preto aj nad tým, že s podobnými problémami, aké sme zažili počas posledných veľkonočných sviatkov, keď nebolo možné verejne sláviť sväté omše, zažívajú obyvatelia misionárskych krajín i v oblastiach západnej Európy, kde je drastický nedostatok kňazov, dennodenne.

Ovocie vnútorne plnohodnotne prežitej Veľkej noci, aj bez účasti na liturgických sláveniach, je takisto ocenením nášho Pána Ježiša Krista, ktorý žije v eucharistii. Keď sa situácia vráti do normálu, určite oveľa hlbšie prežijeme opätovné spojenie s Kristom v eucharistii.

Ježiš Kristus vstal s mŕtvych, neopustil nás a žije s nami každý deň, až do skonania sveta.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/vezmime-si-priklad-zo-svatych-ktori-vydavali-svedectvo-katolickej-viery-aj-v-koncentracnych-a-pracovnych-taboroch/>